

kterého nájemníka. Důvody ty nelze sdíleti. Podle § 304 první odstavec c. ř. s. nesmí odpůrce strany vedoucí důkaz odepřítí předložení listin: 1. na něž sám poukázal k důkazu ve sporu, 2. jejichž obsah jest pro obě strany společným, na př. listiny, která je zřízena v zájmu osob, o něž jde aneb jest v ní osvědčen jejich vzájemný poměr. Předložení jiných listin nesmí rovněž odepřítí, leda, že by měl důvody uvedené v § 305 c. ř. s., jichž tu však není. Žádá-li majitel domu na nájemníkovi poměrnou náhradu nákladu na opravu domu, jest povinen nájemníkovi předložiti listiny (účty) o výši tohoto nákladu, by si mohl nájemník vypočísti, zda část nákladu na něm požadovaná jest úměrnou výši jeho nájemného. V tom směru poukázal sám žalovaný na své zápisky jako na důkaz o větší spotřebě vody žalobců, o jich spotřebě elektrického světla, o nákladu na vyvážení smetí a na opravu domu. Bylo proto důkaz ten připustiti. Pokud však žalobci vedli důkaz o správnosti svého výpočtu vedlejších poplatků listinami v rukou žalovaného se nalézajícími, byl procesní soud, pokud žalovaný neuvedl některý z důvodů § 305 c. ř. s., povinen důkaz ten připustiti a dáti žalovanému příkaz k předložení těchto listin (§ 303 c. ř. s.), ovšem pokud jsou zde podmínky § 303 c. ř. s. Podle § 8 I. dodatku k § 28 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. v nařízení vlády ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. jest majitel domu povinen o vyměření vodného vyrozuměti nejdéle do tří dnů ode dne, co obdržel výměr, všechny osoby vodným povinné a, že se tak stalo, dáti si stvrditi jich podpisem, jinak jest práv z náhrady škody jim případně vzešlé. Totéž platí podle § 7 IV. dodatku k § 38 téhož zákona ohledně dávky z nájemného. Z těchto předpisů vidno, že jsou tyto listiny, jež se doručují jen majiteli domu, společnými i majiteli i jeho nájemníkům, povinným k placení vodného a dávky z nájemného, dotýkající se i jejich zájmů. Ovšem listiny tyto vykazují předpis dávky vždy pro celý dům, ale znalost jich obsahu umožňuje nájemníku, by si vypočetl, kolik naň z dávky té připadá podle poměru jeho nájemného k celkové výši nájemného placeného z celého domu způsobem, vytčeným v § 12 (6) zák. na ochr. náj. čís. 130/1922 sb. z. a n. Kdyby nicméně listiny ty od odpůrce nebylo lze dostati, mohli žalobci navrhnouti i důkaz dotazem na příslušný úřad obecní neb státní, pakli žalobcům vydání příslušného vysvědčení úřadem bylo odepřeno (§ 301 c. ř. s.). Posoudil tedy již první soud případ právnický mylně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), upřev listinám těm jednak povahu listin společných a uznáv bez bližšího odůvodnění, že žalovaný není povinen je předložiti. Ježto důkazy ty nižší soudy nepřipustily, zavinily, že řízení zůstalo kusým a neúplným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 8916.

Zákon ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. zák. o upravovacím řízení.

Odpor podaný ve smyslu § 14 zákona následkem druhého ediktu, může se týkati jen t. zv. »starých břemen«, nikoliv vlastnického práva k pozemku.

Námítku, že první edikt nebyl vyvěšen na obecní desce, lze uplatnit jen v upravovacím řízení, nikoliv v napotomním sporu o uznání neobmezenosti vlastnictví k pozemku.

Opomenutí opovědi ve smyslu § 6, první odstavec, zák. nemá v zápleti důsledky proti prvním nabyvatelům pozemku, jenž v pozemkové knize před tím ještě nebyl zapsán.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1929, R I 825/28.)

Žalobci uplatňovali proti žalovaným, že vlastnictví žalobců k pozemku čk. 501/2 jest neobmezené, že žalovaným nepřísluší právo služebnosti vozové cesty po pozemku žalobců, že žalovaní jsou povinni to uznati a zdržeti se dalšího rušení vlastnictví žalobců k cestě. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci dále jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Jak již odvolací soud správně naznačil, jde tu o žalobu zápůrčí podle § 523 obč. zák., a náleží proto žalobcům, by ve sporu uvedli a dokázali, že jsou vlastníky pozemku č. kat. 501/2, cesta, a že si žalovaní osobují k tomuto pozemku právo služebnosti vozové cesty ve prospěch svých pozemků. Že si žalovaní toto právo osobují, vyplývá z jejich námitek. K posouzení otázky, zda žalobci jsou vlastníky pozemku čis. kat. 501/2, stačí výsledky dosavadního jednání a provedených důkazů. Jest sice pravda, že první soud vydal usnesení ze dne 31. března 1928, jímž bylo povoleno, by se sporný dílec čis. kat. 501/2 odepsal ze seznamu veřejného statku I a připsal do vložky č. 14 k usedlosti čis. pop. 16 jako vlastnictví žalobců s právním účinkem ode dne 1. ledna 1928, nevyčkav, až bude upravovací řízení zahájené ediktem vrchního zemského soudu v Praze ze dne 12. září 1927 ukončeno. Nutno však uvážiti, že povolující usnesení prvního soudu nabylo právní moci a že mimo to nebyla ve lhůtě ediktální skončivší dnem 31. března 1928 podána opověď ve smyslu § 7 a) zákona ze dne 25. července 1871, čis. 96 ř. zák., čímž byla otázka vlastnictví k pozemku čis. kat. 501/2 vyřešena ve prospěch žalobců. Odpor, který by byl podán ve smyslu § 14 uved. zák. následkem druhého ediktu, mohl by se týkati jen tak zvaných »starých břemen«, nikoli vlastnického práva žalobců k pozemku čis. kat. 501/2 (srov. rozh. čis. 5432 Gl. U.). Námítka žalovaných, že první edikt vrchního zemského soudu v Praze ze dne 12. září 1927 na obecní desce v T. nebyl vyvěšen, nemá v tomto sporu významu a bylo věcí žalovaných, aby ji, odpovídá-li skutečnosti, uplatnili v řízení upravovacím. Nezůstalo tedy řízení ve smyslu § 496 č. 2 c. ř. s. následkem toho neúplným, že nebyl proveden důkaz o námítce právě uvedené a že první soud nevyčkal až řízení upravovací bude ukončeno. Řízení prvním soudem provedené je však stíženo neúplností ve směru jiném, která je podstatnou jeho vadou podle § 496 čis. 3 a ve smyslu § 503 čis. 2 c. ř.

s. Prvý soud považoval za podstatný důvod, z něhož by bylo žalobě vyhověti, skutečnost, že žalovaní v ediktální lhůtě skončivší dnem 31. března 1927 ve smyslu § 7 b) zákona č. 96/71 ř. zák. opověď ve příčině služebnosti, kterou si k pozemku č. kat. 501/2 osobují, nepodali a proto prý došlo k zápisu tohoto pozemku do vložky č. 14 pozemkové knihy katastrální obce T. jako neobmezeného vlastnictví žalobců. Prvý soud vycházel zřejmě z právního předpokladu, že žalovaní opomenutím opovědi služebností ve lhůtě ediktální práva tohoto pozbyli a že nemohou právo to již uplatňovati ani ve sporu. Tento předpoklad není správný. Ve smyslu prvního odstavce § 6 zákona č. 96/71 ř. zák. pozbudou ti, kdož opomenuli opověď včas podati, práva uplatňovati nároky, jež měli opovědi ohlásiti, jen proti osobám třetím, které nebudou bezelstně knihovních práv na základě zápisů v doplňku knihy pozemkové obsažených a v řízení upravovacím nepopřených. V souzeném případě nejde však o uplatňování nároku na služebnost proti osobám třetím, nýbrž proti prvním nabyvatelům pozemku, který před tím v knize pozemkové ještě nebyl zapsán. Nenastaly tudíž v poměru mezi žalovanými na straně jedné a žalobci na straně druhé důsledky sankce podle prvního odstavce § 6 uved. zák. a proto opomenutí opovědi práva služebnosti žalovanými v řízení upravovacím nebrání, by právo to nebylo jimi proti žalobcům uplatňováno v řízení sporném. (Bartsch knihovní zákon VI. vydání str. 620 rozh. č. 14.551 Gl. U.). Zůstalo tedy řízení v podstatném bodě neúplným, ana ve sporu nebyla probrána otázka, zda a z jakého soukromoprávního důvodu žalovaní nabyli proti dřívějším vlastníkům pozemku č. kat. 501/2 tvrzeného práva služebnosti vozové cesty.

Čís. 8917.

Nejde o rozepři zahájenou, domáháno-li se v dřívější žalobě ochrany proti porušení práv nabytých zápisem ochranné známky, v pozdější pak zdržení se označování zboží vzhledem k zákonu o nekalé soutěži (ze dne 15. července 1927, č. 111 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 27. dubna 1929, R I 66/29.)

Žalující firma vznesla žalobní nárok, by byl žalovaný uznán povinným, zdržeti se dalšího užívání označení »Acido-Pepsin« pro své farmaceutické zboží, a to jak ve spojení tak i bez spojení s jinými slovy nebo s obrazovými součástkami, dále všechno slovem »Acidon-Pepsin« označené zboží vzíti z oběhu, a to na základě zákona ze dne 15. července 1927, č. 111 sb. z. a n. proti nekalé soutěži). Žalovaný namítl, že o témže předmětu jest již žaloba u krajského soudu v J. pod Ck III 15/27 podána a rozepře zahájena, že zákaz, jež žalující strana žádá v tomto sporu, byl žalované straně dán, že však rozsudek dosud nenabyl právní moci. Soud první stoli ce žalobu odmítl. Důvody: Rozsudkem krajského soudu v J. ze dne 17. října 1927, Ck III 15/27/9, který byl rozsudkem vrchního zemského soudu v Praze ze dne 15. prosince 1927 potvrzen, se zjišťuje, že žalující firma proti žalovanému podala u krajského soudu v J. žalobu o zanechání pokračování v opětov-